

— Тръгвай тогава, щом бързаш толкова! — отвърна троснато Орфей.

— Ти шегуваш ли се? — още по-троснато рече главният прислужник. — Нашият господар заповядва.

— Вашият господар може да заповядва на вас, но не и на мене! — изчерви се леко Орфей. — Аз овцете си не оставям сами сред гората.

— Нашият господар ще ти даде овце колкото си искаш.

— За какво? — сви устни Орфей. — На думи аз малко вярвам. Да оставя, значи, питомното, па да ида сетне да гоня дивото. Ха, със здраве! — И Орфей махна с тоягата си към разпръснатите овце.

— Моля те! — прегърна го главният прислужник. — Ето, старецът ще свали овцете надолу, пък ние с тебе ще идем при господаря. Нали ще ги повардиш малко, дядо?

— Не мога, синко! — заклати бялата си глава дядо Тасо.

— Той е стар, на, краката му вече не държат.

— Не, не е стар, не е толкова стар! — извика нетърпеливо прислужникът.

— Как да не съм стар? — изгледа го смаян старецът. — Та аз най-напред не мога ги събра тия проклетници.

— Ние ще ти помогнем! — подскочи главният прислужник. — Нали, Орфей? Ще ги изведем на пътечката, сетне — лесно. — И като изгледа парцаливата фигура на стареца, той свали връхната си дреха и я сложи върху гърба му.

— На, носи я със здраве, старче. Нека тя е награда за труда ти.

Дядо Тасо се ококори.

— Ама как? — извика той. — Даваш ми я, задето ще сваля стадото до Орфееви? Хайде, вървете, като очите си ще го вардя.